

Meditacions: Diumenge de la cinquena setmana de Pasqua (Cicle C)

Reflexió per meditar el Diumenge de la cinquena setmana de Pasqua. Els temes proposats són: la creu és el camí de la glòria; el nostre amor és la continuïtat del de Jesús; l'amor comença a casa.

DESPRÉS del lavatori dels peus, estant a taula, Jesús trenca el silenci i obre el seu cor: «Ara el Fill de l'home

és glorificat, i Déu és glorificat en ell. Si Déu és glorificat en ell, és que també Déu el glorificarà en Déu mateix» (Jn 13, 31-32). La riquesa d'aquestes paraules s'entén en el context de la festa jueva de l'expiació, en què el Gran Sacerdot realitza el sacrifici per si mateix, pels altres sacerdots i finalment per tot el poble. L'objectiu era tornar a donar a Israel la consciència de la reconciliació amb Déu, de ser el poble escollit.

En la pregària sacerdotal d'aquella nit, Jesús, hores abans de lliurar-se a la creu, s'adreça al Pare. «Ell, sacerdot i víctima, resa per si mateix, pels apòstols i per tots aquells que creuran en ell, per l'Església de tots els temps»^[1]. I aquesta glorificació de què parla el Senyor és l'obediència plena a la voluntat de Déu. «Aquesta disponibilitat i aquesta petició constitueixen el primer acte del sacerdoci nou de Jesús, que

consisteix a lliurar-se totalment a la creu, i precisament a la creu —l'acte suprem d'amor— ell és glorificat, perquè l'amor és la glòria veritable»^[2].

«l'amor veritable exigeix sortir d'un mateix, donar-se. L'amor autèntic comporta l'alegria: una alegria que té les seves arrels en forma de Creu»^[3]. Aquest és un misteri que va trobar el seu sentit a la llum de la resurrecció de Jesús. «Cada vegada que fixem la mirada en la imatge de Crist crucificat, pensem que ell, com a veritable Servent del Senyor, ha complert la seva missió donant la vida, vessant la seva sang per a la remissió dels pecats»^[4].

EN EL MOMENT d'anunciar als seus apòstols que deixava aquest món (cf. *Jn* 13, 33), Jesús proclama un

manament nou: «que us estimeu els uns als altres. Tal com jo us he estimat, estimeu-vos també vosaltres. Per l'estimació que us tindreu entre vosaltres tothom coneixerà si sou deixebles meus» (Jn 13, 34-35). Quan l'amor amb què vivim els cristians és continuïtat del de Jesús, es perllonga la seva presència entre nosaltres.

Pot cridar l'atenció que Jesús anomenés «nou» aquest manament, ja que a l'Antic Testament Déu havia comunicat el precepte de l'amor. La novetat rau, tanmateix, en la manera i l'origen d'aquest amor: el que és *nou* és “estimar com Jesús ha estimat”. Això és el que ens fa ser homes *nous*, ja que implica donar la vida als altres com ell la va donar; encara més: deixar que Crist mateix actuï en nosaltres. «La inserció del nostre jo al seu —“visc jo, però no soc jo, és Crist qui viu en mi” (Ga 2, 20)— és el que veritablement compta (...). El manament nou no és simplement

una exigència nova i superior. Està unit a la novetat de Jesucrist, en submergir-s'hi progressivament»^[5].

L'amor del fill de Déu que va viure entre nosaltres és, en realitat, la font de tot amor: no té límits, abasta tothom, és capaç de transformar les dificultats de vegades per estimar més. Usant unes paraules de sant Josepmaria, podem demanar-li a Déu amb atreviment: «Dona'm, Senyor, l'amor amb què vols que t'estimi»^[6].

EN DONAR-NOS el manament nou, Jesús ens envia a viure del seu amor, de manera que siguem un signe creïble i eficaç que el regne de Déu ha arribat al món. Amb la nostra manera d'estimar manifestem als nostres contemporanis que totes les coses realment s'han renovat. Els pagans del segle primer, meravellats

davant aquesta caritat nova, deien: «Mireu com s'estimen i com estan disposats a morir els uns pels altres!»^[7]. L'ambient entre aquells primers cristians sorprenia els gentils: «S'estimen fins i tot abans de conèixer-se»^[8].

«L'amor comença a la pròpia casa — deia santa Teresa de Calcuta—. Primer hi ha la vostra família, després la vostra ciutat. És fàcil pretendre estimar la gent que és molt lluny, però molt menys fàcil, estimar els que conviuen amb nosaltres molt estretament»^[9]. És en primer lloc a les persones que són més a prop nostre a qui mostrem aquest amor que hem rebut de Jesús. Superant les diferències i mirant el que ens uneix, els cristians procurem viure un amor que es manifesta en coses tangibles: «El mateix Jesús (...) ens parla de coses concretes: donar menjar als famolencs, visitar els malalts.(...) Quan no hi ha aquesta concreció, es

pot viure un cristianisme d'il·lusions, perquè no s'entén bé on és el centre del missatge de Jesús»^[10].

Estimar els altres com a Crist només és possible amb la força que ell ens comunica, especialment a l'Eucaristia. En ella s'eixampla el nostre cor. Maria és també, juntament amb el seu Fill, model d'aquest amor generós i total, que sap vèncer tots els obstacles.

[1] Benet XVI, Audiència, 25-I-2012.

[2] Ibid.

[3] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 28.

[4] Francesc, Àngelus, 30-VIII-2020.

[5] Benet XVI, *Jesús de Natzaret*, II, cap. III, pàg. 82-83.

[6] Sant Josep maria, *Forja*, núm. 270.

[7] Tertulià, *Apologeticum*, c. 39.

[8] Marc Minuci Fèlix, *Octavius*, c. 9.

[9] Santa Teresa de Calcuta, *Camí de senzillesa*.

[10] Francesc, Homilia, 9-I-2014.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
cinque-diumenge-de-pasqua-cicle-c/
\(02/04/2026\)](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-cinque-diumenge-de-pasqua-cicle-c/)